

Jaar C – Tweede zondag van de Adventstijd – 5 december 2021

“De kronkelpaden moeten recht, de ruwe wegen moeten effen worden.” (Lucas 3,6)

Inleiding

Advent, ‘komst’, wat is dat eigenlijk? Is dat alleen het moment waarop de auto de straat inrijdt of het moment van aanbellen? Het omvat veel meer! Het omvat ook de reisplannen, de moeizame reis, de overwonnen teleurstellingen en de wegwerkzaamheden. Zowel die van God als die van ons.

Eerste lezing: Baruch 5,1-9

Baruch was de persoonlijke secretaris van de profeet Jeremia. Hij leefde dus op het breukvlak van de ballingschap. Dat is in het boek Baruch terug te zien. Hier wordt de terugkomst uit de ballingschap aangekondigd. Jeruzalem wordt hier voorgesteld als vrouw, een moederstad. ‘Kijk uit naar het oosten: daar zijn uw kinderen weer!’ (vs. 5) Jeruzalem was als een rouwende moeder. Nu mag ze weer stralen. ‘Sla de mantel van Gods gerechtigheid om, zet op uw hoofd de schitterende kroon van de Eeuwige’. (vs. 1) St. Paulus gebruikt dezelfde beeldspraak. ‘Het hemels Jeruzalem is onze moeder’. (Galaten 4,26) En St. Johannes schrijft: ‘Ik zag het nieuwe Jeruzalem uit de hemel neerdalen, als een bruid die zich voor haar man heeft getooid’. (Openbaring 21,2) Jeruzalem (‘Vredestad’) is de moederkerk. De levende icoon daarvan is onze moeder Maria.

Gebed: Beminnelijke Moeder, bid voor ons. (uit de *Litanie van Maria*)

Vraag: Wacht de Kerk ook op te terugkeer van haar kinderen?

Tweede lezing: Filippensen 1,3-6 en 8-11

Boven ons leven zou je kunnen schrijven: *werk in uitvoering*. God is in ons een werk begonnen, en het wordt gepresenteerd op ‘de dag van Christus’. (vs. 6) U en ik, we zijn Gods meesterwerk. Een ruwe steen, waaruit de beeldhouwer iets moois tevoorschijn roept. Soms doet het pijn. Maar ooit komt de dag waarop we helemaal gaaf, helemaal af zijn, heilig en heel. (vs. 10)

Gebed: Kom, Heilige Geest, en vermeerder ons inzicht en onze fijngevoeligheid.

Vraag: God verricht in mij een ‘goed werk’ (vs. 6) – ben ik mij daarvan bewust?

Evangelie: Lucas 3,1-6

‘Een roepende in de woestijn’, dat is in het Nederlands iemand naar wie niemand luistert. Hij *heeft* misschien gelijk, maar hij *krijgt* geen gelijk. ‘Laat maar praten.’ En zo zijn de profeten vaak genegeerd. Maar bij Johannes de Doper gaat het anders. Stad en land loopt uit om hem te horen. Weg uit het gewone leven, de leegte van de woestijn in. Weg uit het comfort. Weg uit de drukte. Naar een stem die authentiek klinkt. Mensen verlangen naar echtheid, en dat biedt deze onaangepaste profeet in zijn ruige kledij. Het is niet mals wat hij verkondigt. Hij preekt een ‘doopsel van bekering tot vergeving van zonden’. Hier dus geen kritiek op de anderen, maar zelfkritiek. Als je met één vinger naar een ander wijst, wijzen er drie naar jezelf. Wat heb ik van mijn leven gemaakt? Hoeveel kansen tot verbetering heb ik voorbij laten gaan? Hoe vaak heb ik God genegeerd en zijn liefde gekleineerd? De mensen laten zich dopen in de Jordaan. Dat was ooit de drempel van het beloofde land. Zo treden ze opnieuw binnen in de belofte. Het christelijk doopsel biedt ons vergeving. En als we de relatie met God verbreken door zware zonde, is er een tweede kans in de biecht. ‘Een moeizaam doopsel’ noemden de kerkvaders dat. (CKK § 980)

Gebed: Heer, laat ons in deze tijd tot onszelf en tot U komen.

Vraag: Wat roept het woord ‘bekering’ bij je op?